

A hírlapíró

*Ahogy a sertés orrát a trágyába
fúrja és ott szortyog s szív érett illatot,
úgy fúrod, nagy szellem! te is a jóllakott
burzsuaák, kéjhölgyek, selyemfik piszkába*

*orrodát és rőfögsz bemázolt pofával
fordulszt az ég felé és kezded himnuszod
e szép létről, míg a megfontolt alkuszok,
a köz kebeléből hars éljenzés szárnyal.*

*Hajlongsz: no ez szép volt; lám a művészethez
értesz! no igazság bajnoka, most kezdjed
a nép jogaiért az ősi küzdelmet,
méltón emlegetett hős-mesterséghez...*

*És te kezded; egyik végtagod a szívet
gyúrja, míg a másik finoman hátranyúl
s míg pislogva várod: valami tán lehull,
hangod egyre hősi trillákba lendíted.*

*S míg köröttünk dühét fortyogja egy ország,
kacsintsz egyet s hosszú karodat fölvetve
megadod a hangot, a vezérlőt, melyben
mint tányéron a kés sikolt a hazugság...*

SOMOGYI JÓZSEF: A MEGFÁRADT EMBER (RÉSZLET)